

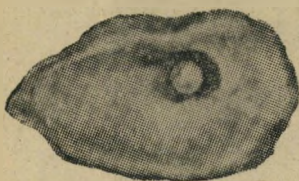
עברית מדוברת לא נורמלית

נואת דן בראמוץ ונתיבה בניהודה

מדור זה הוא תוספת למדור המפורסם של דן בן אמוץ ונתיבה בניהודה. הקוראים מוזמנים לשוחח למערכת מלים וכיטוים משלהם.

יוד של אמוא

בכפניכו שד הצדף

הרביץ פח אשפה שים ומכסומ!

קמבציה

ש', המשרד של הקמבץ, קצין ה' מבצעים.

„את הקמבץ תמצא אפילו באמצע הלילה בקמבציה.“ * בהתחלה נשבר לי הזין מרוב שעמום. עכשיו החלפיו לי את הג'וב. ואני מוכי רחה להגיד שבקמבציה מעניין נורא. גם רואים את כל הפלפלים וזה.”

תסתכל לי בעיניים!

ביטוי שמשמעותו: אמור את האמת. „שכבת איתה או לא? תסתכל לי בעיניים!“

ג'ימס בונד

ש', תיק בצורת מזוודה, זקה בעובייה, עשוי עור שחור, שפקידים בכירים מת' הדרים בו.

„בתוך המכונית, תיק ג'ימס בונד שחור פתוח, ניירות מתגוללים...“ (העולם הזה 1.11.72, 1835). * „קיבל דרגה ט"ז — דבר ראשון רץ וקנה לו ג'ימס בונד, כיאות למעמד.“

באן רחוח

מלשון הצבא: בחיים האזרחיים, מחוץ למסגרת הצבאית.

„אני מתאר לי איזה פרצוף יש לה באזרחות. ככה חושבים שזה בגלל החקי וזה.“ * „מה אני אעשה באזרחות? מי יודע. בין כה יש לי כל כך הרבה עד השיחור.“

לא-נחמד

ת', כינוי ננאי לאדם שאינו מוצא חן כלל ועיקר בעיני האומר אותו. „הם היו אצלי. ראיתי אותם. שמעתי או תם. ואני רוצה להגיד לכם שהם בכלל לא-נחמדים.“ (גולדה מאיר). * „אני לא אצביע בשבילה. ככה, סתם. מפני שהיא לא-נחמדה וזה.“

כדור שטוח

בלשון הכדורגל: כדור הנב' עט מרגלו של שחקן אחד לשני, ומעופו מהיר וסמוך לקרקע.

„ההתקפה מתנהלת עכשיו יוצא-מן-הכלל, כדורים שטוחים ומדויקים, אבל לא! — שפיגל חילץ מרגלו של כוכב ירושלים, אלי בן-רימון.“

עשה אהבה

קיים יחסי מין, בעל, הזדווג. „עשה אהבה — לא מילחמה.“ * „לקח אותה לשפת-הים, עשה אהבה וצ'יק-צ'ק חזר לחברה בקפה.“

פיפס

ש', הגה. „אני אספר לך, אבל אוי לך אם אתה מוציא פיפס על זה!“ * „שקט! אף לא פיפס!“

פתי, ואם גם יחלקו יין בהפסקה — אבל זה כבר יקרה בארץ אחרת, לא כאן.

תיאטרון

חנו ליהודים לחיות!

„מתי תתחתן עם אשתי“, מאת לוק וקונטי. „בימת באר-שבע“. עיבוד: עדה בן נחום. במאי:

סמירה ירדני היא זמרת. דודו ירדני הוא שחקן. הם אוהבים אמנות, ואחד את השני. לאחר כמה נסיונות של מישהק פה ושירה שם, החליטו שצריך לנסות לשלב פעם את היכשרון המישפחתי להופעה אחת.

במשך הרבה זמן אספו חומר. לא חשוב הזמן, העיקר שיהיה חומר טוב. קצת שקספיר, ליאונרד כהן, דוסטוייבסקי ומ' לאני, וברנד שו (למיקרה שיהיו מבקרי תיאטרון בשטח). עירבבו, מיינו, ניפו,

זמרת ושחקן ירדני במקום נשיקה, גסויות

תירגמו, נברו, שינו ותירגלו. כשראו כי טוב, החליטו שזהו: ערב תרבותי „חתום בנשיקה“.

עד כאן — האידיליה. אבל כשהתחילו השניים לרוץ לפני קהל, התברר להם פתאום שהקהל אדיש לגמרי לנשיקות ה' עדינות של דוסטוייבסקי, ואם את ליאור נרד ניתן עוד בולעים איכשהו, הרי כשמ' גיע ברנד שו — נשמעים באולם צליל צולחים של הבקבוקים וניפוצים של ה' גרעינים.

מאחר שמישרד החינוך והתרבות אינו מממן את השניים, ואף לא את חשבון המכולת שלהם, החליטו הירדנים להתנשק בצורה אחרת: בשבוע זה נולדה התוכ-

תיאדור תומא. צייר: אלי סיני. משתתפים: דוריאן ארויו, נעמי גרינבאום, שושנה רהב, מרגלית סטנדר, פנינה גרי ולואיס רוזני-ברג.

מה לא עושה יהודי כדי להתפרנס? הוא אפילו מוכן לעבוד בתיאטרון. ואם התיאטרון הוא תיאטרון באר-שבע, מילא. העיקר שתהיה משכורת.

ומה לא עושה עירייה כדי להוכיח ש' היא שוחרת תרבות? היא מוכנה אפילו לממן תיאטרון. ואם זה נראה כמו ברמת באר-שבע, מילא. העיקר, תיאטרון יש? עוד הישג לקראת הבחירות הבאות. אך מה, לעזאזל, עושה הבדיחה המפוק' פקת של לוק וקונטי, אשר נוצרה לסעם

זמר צ'ארלס במקום הבנה, תעלול

צרפתי — בין חולות בירת הנגב? הרי בשבילה צריך קצב, חן, פילפל ומלה. ול' צפות מן האנשים המשתתפים בתיאטרון של בירת הנגב למיצרכים נדירים שכי' אלה, זה בערך כמו להזמין סופלה ב' סטייקיה.

מה שנשאר ללא המיצרכים, זה שלד רעשני המתנהל בנעלי עופרת, והמורכב

נית מחדש — כשהיא פחות מפחידה: במ' קום אהבות ערטילאיות, מופיעים סיפו' רים מפולפלים מסיפרות ימי-הביניים ה' צרפתי, וכמה שירים עם גסויות אינטי' ליגנטיות.

גם הבמאי שגילו השניים כמתאים ב' יותר לנשיקה הצרפתית הוא ממוצא צר'

תקליטים

כזה אלבום עוד לא קיחתם!

„יובל ה-25 של ריי צ'ארלס“ — 36 שירים על שני תקליטים. אטלנטיק — 60014.

יופי של רעיון. למכור ארבעה צדדים של תקליטים — שמתוכם שניים זהים לחלטין, חוץ משיר אחד, שבו התבלבלו כנראה בגלל השם.

במקרה אחד, זה רק אתמול של החי' פושינות, בשני, מאשים — שיר אמריקאי רומנטי יפה וישן. זה בא להוכיח את תשומת-הלב וההכנה של מי שהוציא את הדבר הזה לאור.

חבל רק שמצאו לנכון לעולל זאת דור-קא לריי צ'ארלס. כי בתנאים רגילים, היה אלבום זה מומלץ בכל לב. ריי צ'ארלס הוא האיש הראשון שהדביקו לו את ה' כינוי „זמר נשמה“, והוא אחד המעטים מאוד ששם זה הלם אותו בכל המובנים. בין שם הוא שר בליווי של הרקט קטן, או בתוך מרק של תזמורת מיתרים גול' שים — צ'ארלס הוא אחד זיחוד. מי שקרא לו בתחילת הקריירה שלו גאון — לא הגזים.

איש זה שר מעומק הנשמה. זה איש שכל שיר היוצא מפיו, בין אם הוא כתב אותו או לא, נשמע כרכושו האישי וה' פרטי. זה איש שהוא תוספה יוצאת-דופן בכל עולם הפזמונים. אולי משום שהוא קודם כל מוסיקאי, ואחר כך פזמונאי. (המשך בעמוד 12)

מן החוליות המשומשות של הבעל וה' מאהבת, האשה והמאהב, הדודה והעור' זרת. וכמובן — הצעקות שעל הבמה, וה' מיזמוזים הקולניים — והרעש וההמולה. באמת, מה שצריך לעשות כדי להתפרנס! או להתראות בכורה הבאה, בבית ב' בוויבריק, מה יש, גם שם יש יהודים שרוצים לחיות.

בתחילת שנות הארבעים, נתקל צעיר פרוע-שיער ואלמוני, שנבר בתוך אחד משווקי הפישפשים של פריז, בספר ש' רים מרופט, שהודפס ב'1913, של אדם בשם אנטואן פול. הצעיר, שרצה להיות מלחין וחמר, הלך לאגודת הסופרים וני' סה לאתר את אותו פול. איש לא ידע עליו מאומה.

לאחר שהתיימש מן הענין, הלחין ה' צעיר כמה מן השירים שמצא בספר והחל להשמיע אותם בבתי-הקפה בהם הירשו' לו לזמר.

עברו שנים רבות. האלמוני פרוע-ה' שיער היה לג'ורג' בראסנס, והוא הפסיק לשיר בבתי-קפה. עכשיו כשהוא שר, זה מאורע מנותי, וכל הכרטיסים נמכרים זמן רב מראש. עכשיו הוא גדול המלחין-ניסמ-שוררים של צרפת.

אבל את אנטואן פול הוא עדיין לא מצא. עד שביום אחד, נתקל מזכירו ב' בקשה מצד מו"ל קטן להוציא-לאור כמה משירי בראסנס בהוצאה מהודרת. על ה' מכתב היה תחום: אנטואן פול. כאשר ניסה בראסנס להגיע אל הישע, היה זה כבר בעולם שכולו טוב. מה שרק מוכיח, שבמציאות מתרחשים דברים ב' דיוק כמו בשירים של בראסנס.